

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 kwietnia 2020 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej J. G. prawa do zasiłku opiekuńczego za okres po ustaniu zatrudnienia od 19 lutego 2020 do 22 lutego 2020 r. W uzasadnieniu wskazał, że ubezpieczona utraciła tytuł do ubezpieczenia w dniu 18 lutego 2020 r. i od następnego dnia nie przysługiwało jej prawo do zasiłku.

J. G. odwołała się od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie jej prawa do zasiłku opiekuńczego za okres od 19 do 21 lutego 2020 r. W uzasadnieniu wskazała, że w w/w okresie przebywała na zwolnieniu lekarskim, które rozpoczęło się w trakcie jej zatrudnienia u płatnika P. K..

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o oddalenie odwołania powołując na uzasadnienie swojego stanowiska argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Skarżąca J. G. w okresie od 19 listopada 2019 r. do 18 lutego 2020 r. podlegała obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu pracowniczego zatrudnienia u płatnika P. K.. Od 19 lutego 2020 r. nie była objęta ubezpieczeniem chorobowym.

W dniu 2 lutego 2020 zachorował pięcioletni syn skarżącej - M. G.. Jego choroba wymagała konieczności osobistego sprawowania nad nim opieki w okresach od 2 do 10 lutego 2020 r., od 12 do 17 lutego 2020 r. i od 18 do 22 lutego 2020 r. Opiekę tą sprawowała skarżąca.

Skarżącej przyznano prawo do zasiłku opiekuńczego za okres od 2 do 18 lutego 2020 r.

Dowód:

- zaświadczenie k. 5-7 akt organu,
- wnioski o zasiłek w aktach osobowych skarżącej,
- druki (...) w aktach osobowych skarżącej,
- druk (...) k. 9 akt organu.
- druk (...) P (...) w aktach osobowych skarżącej,
- karta zasiłkowa w aktach osobowych skarżącej.

Sąd zważył, co następuje.

Stan faktyczny w sprawie był bezsporny i ustalony został w oparciu o dowody z dokumentów zawartych w aktach organu oraz aktach osobowych ubezpieczonej. Sąd uznał te dowody za wiarygodne.

Skarżąca domagała się przyznania prawa do zasiłku opiekuńczego za okres od 19 do 22 lutego 2020 r. Zasady jego przyznawania uregulowane są w art. 32 i następnych ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. 2020.870 – zwanej dalej „ustawą zasiłkową”)

Wedle treści art. 32 w/w ustawy zasiłek opiekuńczy przysługuje ubezpieczonemu zwolnionemu od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad:

- 1) dzieckiem w wieku do ukończenia 8 lat w przypadku:

a) nieprzewidzianego zamknięcia żłobka, klubu dziecięcego, przedszkola lub szkoły, do których dziecko uczęszcza, a także w przypadku choroby niani, z którą rodzice mają zawartą umowę uaktywniającą, o której mowa w art. 50 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. z 2020 r. poz. 326 i 568), lub dziennego opiekuna sprawujących opiekę nad dzieckiem,

b) porodu lub choroby małżonka ubezpieczonego, stale opiekującego się dzieckiem, jeżeli poród lub choroba uniemożliwia temu małżonkowi sprawowanie opieki,

c) pobytu małżonka ubezpieczonego, stale opiekującego się dzieckiem, w stacjonarnym zakładzie opieki zdrowotnej;

2) chorym dzieckiem w wieku do ukończenia 14 lat;

2a) chorym dzieckiem legitymującym się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności albo orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniami: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji do ukończenia 18 lat;

2b) dzieckiem legitymującym się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności albo orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniami: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji do ukończenia 18 lat w przypadku:

a) porodu lub choroby małżonka ubezpieczonego lub rodzica dziecka, stale opiekujących się dzieckiem, jeżeli poród lub choroba uniemożliwia temu małżonkowi lub rodzicowi sprawowanie opieki,

b) pobytu małżonka ubezpieczonego lub rodzica dziecka, stale opiekujących się dzieckiem, w szpitalu albo innym zakładzie leczniczym podmiotu leczniczego wykonującego działalność leczniczą w rodzaju stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne;

3) innym chorym członkiem rodziny (ust. 1).

Za członków rodziny, o których mowa w ust. 1 pkt 3, uważa się małżonka, rodziców, teściów, dziadków, wnuki, rodzeństwo oraz dzieci w wieku ponad 14 lat - jeżeli pozostają we wspólnym gospodarstwie domowym z ubezpieczonym w okresie sprawowania opieki (ust. 2).

Za dzieci w rozumieniu ust. 1 i 2 uważa się dzieci własne ubezpieczonego lub jego małżonka oraz dzieci przysposobione, a także dzieci obce przyjęte na wychowanie i utrzymanie (ust. 3).

Poza sporem w niniejszej sprawie było, iż pięcioletni syn ubezpieczonej był chory w okresach od 2 do 10 lutego 2020 r., od 12 do 17 lutego 2020 r. i od 18 do 22 lutego 2020 r. Stan jego zdrowia wymagał konieczności osobistego sprawowania nad nim opieki w tych okresach. Opiekę tą sprawowała ubezpieczona, której przyznano zasiłek opiekuńczy za okres od 2 do 18 lutego 2020 r. Od następnego dnia J. G. nie podlegała ubezpieczeniom społecznym, w tym ubezpieczeniu chorobowemu.

Według skarżącej organ powinien był wypłacić jej zasiłek opiekuńczy także za okres po ustaniu jej zatrudnienia, albowiem choroba jej dziecka rozpoczęła się rozwiązaniem umowy o pracę, gdy posiadała status pracownika.

Stanowisko to byłoby prawidłowe, gdyby dotyczyło zasiłku chorobowego. Ustawodawca bowiem przewidział w art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej, że zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Jeżeli zatem pracownik zachorował w trakcie zatrudnienia, może korzystać z zasiłku chorobowego także po zakończeniu stosunku pracy, aż do wyczerpania 182-dniowego okresu zasiłkowego.

Analogicznych postanowień nie zawarto jednak w części ustawy zasiłkowej regulującej prawo do zasiłku opiekuńczego. W art. 32 ust. 1 tejże ustawy ustawodawca stwierdził wyraźnie, że zasiłek opiekuńczy przysługuje ubezpieczonemu zwolnionemu od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki.

Termin „ubezpieczony” oznacza osobę objętą ubezpieczeniem chorobowym - bez znaczenia czy obowiązkowym, czy też dobrowolnym.

Zgodnie z art. 13 pkt 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. 2020.266), pracownicy podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu - od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

W tej sytuacji skarżąca posiadała status osoby ubezpieczonej wyłącznie do 28 lutego 2020 r., czyli do ostatniego dnia obowiązywania umowy o pracę. Z dniem następnym utraciła go i jako osoba nie podlegająca ubezpieczeniu chorobowemu nie mogła nabyć prawa do zasiłku opiekuńczego.

Dlatego też decyzja organu była prawidłowa. W konsekwencji tego, na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd w pkt I wyroku oddalił odwołanie jako bezzasadne,

W pkt II wyroku zawarte zostało orzeczenie o kosztach procesu. Zapadło ono w oparciu o przepis art. 98 § 1 k.p.c. Stanowi on, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składało się wynagrodzenie pełnomocnika – radcy prawnego w wysokości 180 zł. Zostało ono ustalone zgodnie z regulacją zawartą w § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)